

Sygn. akt VIII U 2450/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 14 listopada 2014 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. K. prawo do emerytury od 1 października 2014r.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 2450/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 listopada 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu podał, że ubezpieczony nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 31 grudnia 1998 roku. Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu jako pracy w warunkach szczególnych okresu od 15.05.1978 roku do 31.12.1998 roku, gdyż zakład pracy nie stwierdził tejsze okoliczności w świadectwie pracy, a pisemne zeznania świadków dołączone do wniosku o przyznanie emerytury nie są dla organu rentowego wystarczającym środkiem dowodowym.

W odwołaniu ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wskazał, że w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu gazowym i elektrycznym, niezależnie od nazwy jego stanowiska.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. urodził się (...). Uczęszczał do szkoły zawodowej w Ł., gdzie zdobył zawód ślusarza-mechanika, a także umiejętności spawania i cięcia tlenem.

ZUS nie uwzględnił ubezpieczonemu jako stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od 15 maja 1978 roku do 31 grudnia 1998 roku.

W tym okresie ubezpieczony był zatrudniony w (...) - Oddział w G. na stanowisku monter konstrukcji stalowych oraz ślusarza konstrukcji stalowych. W 1979 roku ukończył kurs cięcia tlenem, natomiast w 1981 roku kurs podstawowego spawania łukowego. Książkę spawacza otrzymał dopiero 23 czerwca 1981 roku. W latach '70 wykonywanie pracy bez książki spawacza było nagminne. W 1990 roku ubezpieczony pracował na budowie eksportowej w Iraku, a w 1992 roku w Niemczech - w charakterze montera – na wysokości. Zgodnie z umową z dnia 19 kwietnia 1994 roku został skierowany przez pracodawcę do realizacji kontraktu w Stanach Zjednoczonych na stanowisku spawacz.

Przez cały okres zatrudnienia, stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace związane ze spawaniem i wycinaniem gazowym i elektrycznym. Pracował cały czas na hali produkcyjnej. Ubezpieczony zajmował się montażem konstrukcji stalowych – przycinał gazowo blachy, następnie je szlifował aby do siebie pasowały, upalał palnikiem acetylenowo-tlenowym, a następnie spawał – najpierw spawem punktowym (heftowanie), a następnie uzupełniającym. Praca ta była wykonywana przy dużym narażaniu na hałas, w oparach powstałych przy spawaniu i cięciu. Ubezpieczony otrzymywał dodatek szkodliwy. W zakładzie pracy ubezpieczonego pracowały także osoby na stanowisku spawaczy – mieli oni bardziej odpowiedzialne zadania, wykonywali długie spawy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z akt organu rentowego, akt osobowych z (...), zeznań świadków T. M., Z. P., H. Ż., ubezpieczonego J. K. (k 26-27, e-protokół z dnia 18 lutego 2015 roku k. 29).

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny, logiczny i przekonujący, przez co mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków oraz ubezpieczonego, gdyż są one spójne i wzajemnie korelują ze sobą. Wszyscy przesłuchani potwierdzili, że ubezpieczony w spornym okresie, stale i w pełnym wymiarze, wykonywał pracę spawacza, mimo odmiennej formalnej nazwy jego stanowiska. Sąd dał także wiarę ubezpieczonemu w zakresie w jakim zeznał, że na budowach eksportowych wykonywał takie same obowiązki jak w Polsce, dodatkowo na wysokościach.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje.

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz 353 ze zm. / prawo do emerytury ma ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 roku , który:

- ukończył 60 lat,

- udokumentował do dnia 31 grudnia 1998 roku 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A,

-nie przystąpił do OFE albo złożył wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

W stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze / Dz.U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm./ Wykazie A, Dział XIV, poz. 12, wskazane są prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym i gazowym

W niniejszej sprawie bezspornym było, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym (26 lat, 1 miesiąc i 3 dni) oraz że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Organ rentowy wskazywał jednak, że nie może uwzględnić do okresów pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia od 15 maja 1978 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...), gdyż był zatrudniony wtedy na stanowisku ślusarza konstrukcji, a pracodawca nie wskazał w świadectwie pracy, aby była to praca w warunkach szczególnych. Nie jest także objęta wykazem stanowisk w w/w rozporządzeniu.

Zasadniczo okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy (tak: § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia).

Jednak wobec okoliczności, że w postępowaniu sądowym nie istnieją ograniczenia dowodowe obowiązujące przed organem rentowym, wnioskodawca może udowodnić charakter swojego zatrudnienia przy zastosowaniu różnorodnych środków dowodowych, także zeznań świadków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 r., I UK 36/07, opubl. LEX nr 390123; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 marca 2014 r., III AUa 887/13, LEX nr 1439163).

Podkreślić w tym miejscu należy, że zgodnie z ugruntowanym w tym zakresie orzecnictwem i doktryną, to nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj powierzonych prac, ma najistotniejsze znaczenie dla oceny czy pracownik wykonywał prace w szczególnych warunkach bądź szczególnym charakterze.

Przeprowadzone w toku rozprawy, postępowanie dowodowe – polegające na przeprowadzeniu dowodów z zeznań świadków, wykazało, że w całym spornym okresie ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki spawacza. Zajmował się spawaniem oraz wycinaniem gazowym i elektrycznym. Przycinał gazowo blachy, szlifował je, upalał palnikiem acetylenowo-tlenowym, a następnie spawał – najpierw spawem punktowym (heftowanie), a następnie uzupełniającym. Pracował cały czas na hali, narażony był na wdychanie oparów oraz hałas. W świetle przeprowadzonych dowodów nie ma wątpliwości co do tego, że chociaż niektóre z jego obowiązków polegały na szlifowaniu, były jedynie jednym z etapów obróbki spawalniczej, a zatem nie mogły wpłynąć negatywnie na ocenę pracy ubezpieczonego jako wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu w warunkach szczególnych.

Do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych należy także zaliczyć okres zatrudnienia na budowach zagranicznych, albowiem ubezpieczony wykonywał tam te same obowiązki jak w swoim zakładzie pracy, w pełnym wymiarze czasu pracy i stale.

Wobec powyższego należało uznać, że w okresie od 15 maja 1978 roku do 31 grudnia 1998 roku ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych jako spawacz, a w konsekwencji legitymuje się okresem ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 31 grudnia 1998 roku.

Spełnianie pozostałych warunków – jak już wyżej zaznaczono - nie było sporne.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477 14 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję odmawiającą prawa do emerytury i przyznał ubezpieczonemu emeryturę od 1 października 2014 roku, tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym został złożony wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek